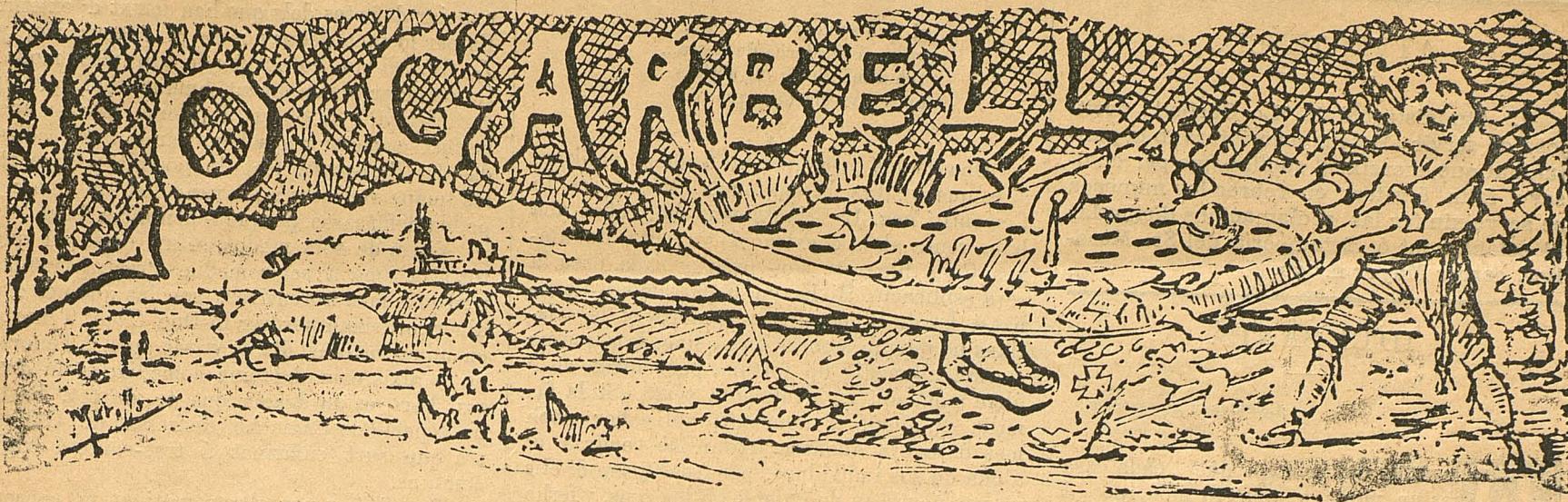

ANY 1.er

LLEYDA 28 DE OCTUBRE DE 1883.

REMENADA 3.^a

PERIÓDICH CLÀ Y CATALÀ

QUE 'S REMENARÁ UN COP CADA SEMANA.

ADMINISTRACIÓ.

Major, número 70, botiga. ahont se dirirà la correspondencia
de tota mena.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ.

Un trimestre 2 Pesetas | Número atrassat . . . 0'25 tCnè.
PAGO ADELANTAT.

«Ya veyeu, Paher, si hi ha
ben notable diferencia,
de aquesta magnificència
á vostre rústich fossá.»

—«Es viritat! é tan sol
observo una cosa rara:
la magnificència d'ara
llavors se deya bunyol.»

ATVERTENCIA.

L' Administració de "Lo Garbell", desitjosa de servir als seus suscriptors ab la puntualitat que mereixen, suplica que per qualsevol falta ó retard en rebre los números se serveixin fer las reclamacions dirijintlas al establiment ó Estamperia del Sr. Messeilles, carrer Major n.º 70.

TOTS SANTS.

"Calentas y grossaaaaas!
(Crit popular.)

PARTINT del principi que "cada casa es un mon" y que lo mon, pot á voltas oferirnos las combinacions mes extraordinarias, las anomalies mes caprichosas y las coincidencias menys estéticas, podrem ja desseguida figurarnos lo cùmul de dificultats diversas que poden presentarse en cada llar, per fer en deguda forma aquest any la castanyada.

Lo primer dia de Novembre, es una fetxa de universal recordació entre nosaltres. Lo calendari declara terminantment que es lo sant de cad' escú, y 'l de tothom. Molts son los que per aludits se donan y pochs los que no 'l celebren d' una manera ó d' una altra. Aixis y tot es lo que menys simpatías ha inspirat entre 'ls dotse mesos de que 's compon l' anyada. Pero en honor á la vritat te rahons que ho justifican.

Comensa 'l mes d' un modo tétrich, sacramental y lúgubre. Se realisa dins d' ell la mes llastimosa de las indispensables transformacions en la poesía campestre; comensa á sentirse l' fret y mes pe 'ls que careixen de medis per abrigarse; plouhen (com sempre) cesantias, y finalment termina ab sant Andreu, que apesar del seu estat traixina una creu enorme, recordant las proporcions de la de tot matrimoni.

¿Saben lo que representa *Tots-sants* en nostra Ciutat? Avans, venia á ser una festa especialíssima consistent en anar á la tarde al Cementiri y en fer á la nit un *tech* ab bon víranti, neulas y castanyas. Abuy en dia ja no es això mateix; la cosa ha canbiat en no pochs termes.

La Comissió del Cementiri, te^r ganas de donar un cop d' efecte. Pressindint del *Corrallet*, que está destinat á convertirse molt prompte en una *Necrópolis* decent, tal com la Lley estipula y la dignitat humana espera, sí en la porta del *garrit* trobessin á una especie de Capità general *sucat* de tinta, no s' assustin de cap modo, puig aquell serà desd'aquest any un tipo de carbonera, que junt ab los fossers de las *brusetas* de Indiana, formarà conjunt terrorific prop del *mortuori carruatge*.

A travessin sense por la férrea porta, rematada per tres petitas *atauts* de criatura, ab flameradas de pedra, y 's trobaran ab una especie d' exposició permanent de la vanitat mundana.

Las arts escultóricas, com fugint de per tot per temor al mal gust y á l' avaricia, se reconcentran ó refugian en lo jardí de la mort. Allí poden ab molta pena, viurer á expensas dels que no viuhen. Allí 's conta ab un grapat de panteons de gustos variables y de preus bastan diversos, que patentisaran durant molts anys la soberanía del diner y la prepotencia del orgull. Potser lo Sr. Corcelles, recordantse del Tenorio, ha dit alguna vegada:

"Y por quienes arrostré
la intemperie de los cielos;

el que seña y ser os dió,
va ya á perderos de vista...
velad mi gloria de artista,
pues vivireis más que yo."

**

Una de las cosas que no deuen perdre's si es que visitan la casa dels difunts, es lo Cementiri nou. L' Ajuntament ha trobat una bona renta ab la construcció y venta de ninxos. Cada filera te son preu y cada preu la seva explicació. Hi ha un departament destinat á fer de llims perque 'ls moros y 'ls cristians no pugui mouer bronquina. Los que no contan ab medis de fortuna per entrar en l' altre mon, son enterrats sota terra. Si la familia d' algun d' aquests, vol saber poch mes ó menys ahont se trovan las cendras d' algun de sos individuos, per resar prop d' ells un *parenostre*, te de guiar-se ab los pins, y ferho poch mes ó menos.

Lo que no deixa de ser en cert modo una ventatje, puig se evitan comentaris lapidescos com v. gr. 'ls següents:

"Yacer aquí sepultados
por la misma enfermedad,
tres niños de corta edad."

— Bueno, pues, dongui 'ls recados.

"Voló al cielo entre mil querubines
la que fué criatura sin par...."

— Quina feina 'l pobret de Sant Pere
cuau al cel arribaren plegats.....!

"¡Ha mort! La pobreta,
tant casta y hermosa,
causant presurosa
nostre desconsol..
Y en lo Cel es ara,
de la ditxa pura
gosant ab ventura...."

— Donchs be.... ¿Y que mes vol?

Y no volem anyadir altres exemples, per no adelantarnos als consejals que 'ns consta han volgut ja pendre midas per evitar en lo successor altres y aquestas inscripcions mortuorias. En canvi, 'ls recomanem no deixin d' aprofitar l' epitafí que segueix en la seguretat de que tindran prou ocasió de ferho.

"Aquí un gramàtic hí habia
que de ninxo l' han canbiat,
perque en lo del seu costat
hí ha faltas d' ortografia."

Y per molts altres individuos dels que encara no s' han mort, poden guardar, no hí ha dupte aquest perfecte epitafí:

Aquí jau un usuré
d' una enfermetat mortal;
aixó, pe 'ls morts, va se un mal....
pero pe 'ls vius va sé un bé."

En canvi á las mosquetas mortas, y entre elles las que s' empenyan en fer creuerer que may han trencat plats ni escudellas, podrán si es que arriba 'l cas, aplicar aquesta mostra:

"Per fer lo cosset bufó
ética morí eixa noya,
y del cosset que ella feya....
ja ningú no s' en recorda."

O bé per poch que vullguin aquest altre:

"Aquí dins está enterrada
la que may volgué callar:
sols callà certa vegada
que á una amiga calumniada
pogué l' honor defensar."

Mes si la tomba fos com hauria de ser la vèlula del olbit per las miserias humanas, ningú may s' acordaria d' arribar fins á sas portas, ni per exposar sos mérits, ni per de-

nunciar defectes dels que han deixat d' existir. Es per lo tant deber nostre 'l procurarho, y *Lo Garbell* no ho pot fer de cap mes modo. Lo caracter esencialment humoristich que 'l caracterisa, l' hí obliga á valerse fins de son mateix caracter per solemnizar la tétrica dia da de *Tots-sants*, fent lo posible perque en los temps veniders no 's ridiculisi als que no poden defensarse perque tenen altra feina.

Vivim de tots modos en un segle en que tot acostuma á ser comedia. Precisament las personas mes aprensivas, son las que per cap dinar se deixan perdre lo Don *Cuan Tenorio* en aquestos dias. Be es vritat, que 'l Tenorio no es aixís com aixís una comedia; es un *drama*. Pero es un drama que te de tot, hasta un especie de Camacho disfressat de Gallos tra que surt enfarinat á tras-canto á exigir comptes.

Per aixó y per altres motius, no pensem anar al gran teatro de Lleyda, en la nit del 1.ª de Novembre de 1883. Preferim fer *la castanyada*.

Potser encara pot arribarnos á Espanya 'l verdader progres per medi de las castanyas. Per de prompte, cada gran llanterna ó meller dit cada farol que avuy en dia usan en nostra Ciutat las castanyeras, ilumina bastant mes que mitja dotzena de llums de gas á l' inglesa. (Se diu á l' inglesa, per las relacions *comptals* que median entre l' empresa del gas y 'l municipi.)

Un crit: — ¡Calentas y grossas...

Un altre crit: — Al rosari...

Un altre: — Ahont fan lo Tenorio?

— Al teatro; (cuau n' hi aigi).

L' ALTRE.

LO DIA DELS MORTS.

(ENDEVINALLAS FÚNEBRES.)

SOM á la vora de Totsants, y seguit la inveterada costum de parlar en aqueix dia de 'ls que foren, anem per adelantat á recordar á nostres lectors aquells vivens que passaren per nostra vista com esplendents metéoros per deixarnos jay! mes tristes en nostres cors com mes brillants se 'ns presentaren en los curtissims moments de la sua existencia.

Precisos son de 'n tant en tant aquests fúnebres recorts que venen á enfortir l' ánimo contra 'ls trenca-colls que trepitjám en aquesta vall de llàgrimas, puig es al cap de vall un consol, sisquera siga mesqui, lo pensar que hi ha un pitjor.

Per altra part nosaltres, *escriptors* novells, que no volem exposarnos á réplicas y controverbias que 'ns farian ab facilitat perdre l' esme, trovam plá habérnoslas ab los morts per quan "home mort no parla" y per alló de que "ls morts se poden malehir."

Somhi, doncs, y comensin á plorar si es que 'ls vaga.

**

Tothom lo coneixia: havia nascut robust y ferm com una *noguera* entre la gent mes *trepida* del mon. Sembla com si fos avuy lo dia del seu bateix en lo qual centenars de personas representant las aspiracions de variis provincias espanyolas, celebraban en esplendit y fraternal banquet las excelentes condicions de vida del héroe de la festa que ab tot y ser tant petitet gaire be ja sabia xiular. Los brindis y 'ls discursos mes entusiastas surtian de 'ls llabis dels congregats y tot indicaba que 'l petit se faria gran sense

entrabanchs de cap mena. De aquella reunió n' surtí l' acort de buscarlhi una dida y no una, sino deu ó vint ó trenta s'en trovaren disposadas á donarlhi fins la sua sanch peracriar lo petit á tota conciencia á fi y efecte de que arrives á ser home y pogués donar als seus pares, que tant se desvetllavan per ell, l' ajuda necessaria á la sua prosperitat y benestar.

Pero jay! las cosas (y las personas) de aquest mon son *frígilis*—com deya aquell—y després de las riallas varen venir las plorallas—com deya l' altre.

Y entre aquell y l' altre va resultar que un padri (*mirall* de padrins) que la criatura tenia en Barcelona va morir de cop y volta, que l' didot de un altre nen, *cusi germá* del nostre, á qui volian fer seguir la mateixa carrera encara que per different camí, lo va embruxar y per mes que 's feren dir los salms al inreves y per mes que las didas varen fer y procurar veient metjes de Madrit y fins de França, la desgracia va venir y 's quedaren sense *llet* á lo millor de la cria.

Y la criatura comensà á decandirse, á decandirse y 'ls doctors de Madrit á donar esperansas mes vagas, mes vagas fins que l' cirurgiá principal (que per cert era de regiment) la va desnonar pera assistir á un part que l' hi convenia mes que la nostra cura.

De aquell part ne surtí una criatura setmesina y raquítica que diuhen que no viurá ni prenen las aigües de Panticosa, pero l' cas es que l' nostre infant va morir de resultas de aquell *abandono* deixantnos plens de tristesa á nosaltres que l' estimavan com á la ninna de nostres ulls.

Valguins la resignació que 'ns donan nostras creencias en la resurrecció y per si deca, sialí la terra leve (y la pedra no gaire forta) si convingues algun dia desenterrarlo. Amen.

**

Tot se presentava brillant: fins lo mateix sol, son *padri*, projectava las festas pera celebrar lo natalici y estava pensat posarli per nom *Istiu* no mes perque la novia que ja l' hi destinavan se deya una cosa per l' istil. Dotat ja en cantitat regular mes no prou llarga, se tractá de atquirir terrenos á nom seu per poguer ferlhi un *escreix* al acte de casarla.

La familia de la nuvia varen venir á menos, y ella, la pobra, va determinar buscar amo, entrant á servir á uns senyors francesos: va acostumarse á la llengua de 'ls seus amos y va comensar lo tripioch de no entendres ab la familia del noy.

Aquells terrenos que l' hi volian atquirir varen fer goig y 'ls comprá per sota ma una persona molt *política* que hi va plantar tres bandas de concejal com una casa y que tapan la vista del sol.

Aquell negoci portá la *divisió* entre 'ls nuvis acabant ab la mort del noy, tendrà criatura apenas vinguda á la vida. Lo poble en gleba que presenciá ab grandíssim sentiment los darrers moments de la víctima, pogué reparar en lo dia del enterro com son mateix *padri* l' hi cavá la sepultura, lo ficá al clot y l' hi tirá terra á sobre. Molts son los que creuhen que no va colgarlo prou bé.

Despres de aquesta fúnebre operació lo *padri* s' en aná tranquilament á *passetx*, pero al serne á mitja via va reparar que no podia passar endavant. Las camas l' hi feyan figura al considerar la pasterada que habian fet.

**

Va neixer *pobret*; *sense cap ni peus* y desde un siti *humil* lo presentá á la admiració del poble son *padri* y testamentari. Lo discurs fou de cap de brot.

Senyors: Los presento aquesta mena de cosa (¿eh?) que suposo agradará tant als botiguers com als comedians (¿eh?) y pera que vegin si vull que siga á gust de tothom, al que no l' hi agradi que 'l deixi (¿eh?) y que 'n porti un altre de millor; si decas aquet los agrada, al mitx de la plasa 'l deixaré pera que millor pugan contemplarlo.

Y l' poble respongué—“¿Eh?”—

Y cau lo titot y esbotsa 'l bombo.

R. I. P.

**

Y prou per enguany: que ab aquestas tres endevinallas n' hi ha de sobras pera que consideris ¡Oh ànima cristiana! que en aquest mon “avuy hi som y demá també” y com deya l' doctor Oró: “nos acostamos vivos y nos levantamos muertos.”

Aquestas dos sentencias sembla á primera vista que 's donguin cops de puny, pero ben miradas no poden estar mes en armonía. Ja veuhen jme caso en Judas! si ha de ser esgarrifos lo llevarse un hom' y trovarse difunt de cap á peus. Reflexionin.

MEMENTO HOMO!

SESSIÓ DEL AJUNTAMENT.

Era divendres y per lo tan tinguerem sessió extraordinaria.

A las set lo barretet obert y la porta del salon de sessions tancada. Lo poble impacient feya mitx hora de pajes que esperaba ab candeletas lo comensament de la brega.. Serian dos cuarts de vuit (si l' meu rellotxe no marra) cuan s' obrien las portas del temple y l' poble soberá prengue possessió de banchs y cadiras extraordinaries: á nosaltres nos tocá un bocinet de banch aixis (mal senyalat). Y allí esperarem la vida eterna fins á las vuit.

Per fi 's presentaren en lo presbiterí *tretse* edils presidint lo senyor Gobernador que ocupá el *humilde sitio*, dihent quatre paraulas de pau molt ben ditas.

Desseguida l' senyor secretari llegí las vint y set planas del acta del altre dia pera donar temps á que algun espectador fes alguna *becayna*. Durant la lectura del patracol s' augmentá l' contingent ab dos senyors concejals.

Los senyors Mirada y Hortet demanan consti l' seu vot conforme ab lo de la minoria en l' assumptu del célebre vot de censura.

Se legeix una regitsalla de fullaraca.

Y ara ve allò.

LA COMISSION D' OBRAS (ab un tuturutut á la ma)—“Bernat, Bernat: ¿me pagas si fátx forat?”

LOS DEL MERCAT (sense dir res),— Si, Bernat.

Y patapluf.... ¡paga qu' es gata!

Lo que no varem poguer averiguar es si l' tracte sigué de pagar ab bola ó ab tapa.

Lo senyor Hortet aixeca la excomunió pendenta, lo senyor President encomana á tots que en lo successiu fassin bondat y *bonas obras*, los Regidors fan lo propósit mental de rompresa la crisma á la primera ocasió y:

Cuento contat ja esta acabat:
un pam de nas pera qui l' ha escoltat,

**

Postdata.—Dos cosas foren las que l' publich va trovar en falta en la sessió del divendres.

La primera (y principal) fou la paraula eloquent del Sr. Abadal ab aquell timbre de sanfona que Deu l' hi ha donat.

Y la segona; l' establiment de un bufet hont poguer donar de 'n tant en tant alguna bufada pera soportar l' extraordinari calor del salon.

La primera tenim la esperansa de que no durará gaire.

En quan á la segona la creyem de facil remey per quan no costaria res al Exelentísim Ajuntament l' establir sisquera una tauleta ab bolados, la qual podria estar á carrech de sa magestat lo porter.

GRÀ.

Segons se 'ns ha dit, sembla que l' dia primer del proxim Novembre *resucitará* l' periodich *El Pacto*, ab tot aquell brio que l' caracterisá duran sa passada campanya.

Si aquesta noticia resulta certa, suposem que á *El Posibilista* se l' hi girarà feyna, per quan no es tot hú atacar á un *mort* ó á un resucitat que ve del altre mon á plantar cara.

Bona senyal es que á entrada d' hivern hi hagi abundància de llenya,

Lo nostre estimat colega *El País* en son número correspondent al dimarts últim, pregunta al concejal senyor Abadalet “si creu en conciencia que es onerós pender dines al sis per cent”

¿Donchs que vol dir que hi enten en aixó del tant per cent?

**

Y á ratlla seguida li torna á preguntar:

¿Vol que fem estadística pera averiguar lo tipo de interes que alcansa en Lleyda lo pres-tamo?

No home, no; deixeu corre: vosté es molt batxiller. Cada hú presta al *rèlit* que l' hi en-xauta.

En un teatro de Marcella al terminarse nits pasadas la representació de 'ls Hugonots, lo publich va prorromper en crits de ¡Abaix l' Ajuntament! y alguns concejals que hi havia en lo salon varen tenir que abandonarlo entre 'ls xiulits de 'ls concurrents.

Velshi aqui una cosa que á Lleyda no pot succeir per la sola rahó de que no tenim teatro, pero en quant á xiuladors ¡llamp de Deu! jo 'ls asseguro que no 'n faltarian.

(IMITACIÓ.)

Tornaran aquells temps que l' *pela-canyas* sol cubrir ab sa boira l' Campanar, y altre cop, capas, mantas y gambetos, per tot s' oviraran,

Pero 'ls jorns, que 'ls prohom de nostra Vila Varen ferne 'l paper del *endorrà* permeten entrabanchs á llurs passejos.....

Aquets no tornaran.

Tornaran del Juriol las solejadases á rustir lo clatell dels lleydatans; y després los *acuatichs* *barrenderos*, per tot xeringaran.

Mes la joya que l' nostra Municipi, de la noria ab lo nom va bateijar; y després promte fou donada a dida.....

May mes ne tornará

—Tornaran aquells dies tan alegres, que ab plaher disfrutaba la Ciutat; y altre cop, la famosa *Carrasquilla* pot ser veurem ballar.

—Mes, aquella florada de projectes, aquell teatro ha dias remenant y milloras que Lleyda necesita
¡Si, prou, dejalo anar!

PORGUERAS.

Ahir varem tenir lo gust de despedir en la Estació, á nostre benvolgut amich, lo propietari de las Garrigas, D. Serafí Bast, que va marxar ab lo propòsit fet de anar á vistas, á casa de una de las pubilllas mes ricas d' Urgell.

Ens alegrarem que fassi bonas.

[Per la mort de Deu senyor Arcalde!]

Si te algun rato perdist fassi 'l favor de donar un vol pe 'l Carrer de la Pilota, y veurá ab quina facilitat un se pot trencar la nou del coll.

Los vehins d' allí, en vista del perill que hi ha en dít Carrer, ja fa temps que tenen "la pilota á la teulada, y desitjarán de voste, que 'ls tornés las pilotas á joch.

Nostre amich en Joseph Pleyan de Porta, il·lustrat cronista del Ajuntament de aquesta Ciutat, ha tingut la galantería, que l' hí agrahim, de remetrens un exemplar de la sua composició poètica titulada "La Reconquesta de Lleyda".

Lo mellor elogi que pot ferse de aquesta obra es dir que va esser premiada en lo certamen de la Academia Mariana, essent ademes la segona edició notablement corregida.

La obra no costa mes que setanta cinc centims de pesseta, preu baratissim dat son merit y pot demanarse á qualsevulla repartidor de periodichs, en aquesta localitat, que l' portará á domicili.

Los vehins de Sant Antoni se queixan de la mala fortuna que se sent cada vegada que 's neteixa la rentador de Boters, puig embossat sens dupte lo conducto de desaigüe, lo brassal bessa y s' escampa per aquell barri.

Desitjariam que 'l Sr. Batlle paseiges lo rumbo per allí algun de aquests días privilegiats y fes posar remey á tanta brutícia.

Donem les mes espresivas gracies á nostre estimat colega de Tremp *El Pallaresa*, per lo favor que 'ns dispensa al copiar integro nostre article "La Presa de Collegats," que aparegué en lo número primer de *Lo GARBELL*; sent mes d' estimar aquesta distinció per quant

al demanar nosaltres lo concurs de 'ls demes periodichs pera tant important assumptu omitirem, encara que involuntariament, lo nom de aquell semanari, omisió que hem lamentat vivament per ser *El Pallaresa* lo mes decidit atversari de tant descabellat projecte.

Han visitat nostra redacció: *El Posibilista* y *El Programa*, que 's publican en aquesta Ciutat, *El Pallaresa*, de Tremp, *El Cadí*, de Seo d' Urgell y *La Tramontana*, de Barcelona.

A tots donem las gracies, aixis com á nostre colega *El País*, per las frases de simpatia que 'ns endressan.

En la confiteria del senyor Montardit se rifará com te per costum en la diada de Tots Sans, un bonich ramillet, que representa un monument al general Prim.

Hem tingut ocasió de veure 'l, y estem segurs que agradarà, tan per la bona execució, com per l' assumptu que representa.

PALLAROFAS.**EPITÁFIS**

Jau aquí un mestre d' escola
que morí plè de amarguras
deixant a sa muller sola....
ab set ó vuit criaturas.

Un barber aquí reposa
que 'l pobre va morir mut.
—¡Llamp de déu quina gangassa!
ijo l' haguesa coneugut!

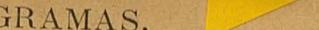
Aquí jau un *xabarro*
que *sinela catipen*.
Feya *trinch* anys no *jalaba*
per no *traginar lluben*.

Una sogra flaca y llesta
soterrada esta aquí dins.
¡Llástima! a ser jo fosser
l' hauria clavada al riu.

EPÍGRAMAS.

Volguen llicen ja la Sila
per matar un marranxo,
va anar ab vacilació
cap á casa de la Vila.

Y al primer que trobá allí
preguntà ab grans amohinos:
—Digau, horge, ¿no es aquí
la oficina de 'ls tocinos?

SECCIO DE ANUNCIS.**MAQUINARIA.**

En una casa molt caya
que ara l' han feta de nou
prop d' allí hont se mata 'l bou
hi ha 'l taller de Joseph Gaya
y allí s' usa
per l' inclusa
ferro verge del mil or
que may se trenga. Camí
de la Torre del Butxi
(avans del Escorxador).

RAMON ARTIGUES.—Major 28.

Bastons paraguas, sombrillas.
mitjas, mitenes, mi jons,
y sabatas de simolsa
per curar los perillons.
Guants, cintas, betas, trencillas
y objectes de tocador.
Vinguin, que per baratura
no 'n trovaran cap com jo.

LOTERIA

joch decent
per deixarseli perdre 'ls cuartos
sens que murmuri la gent,
Carrer Major—2—botiga,
devan de l' Ajuntament.

MÁQUINAS PARA CUSIR

DE

RIDAURA Y ESCUDER.

Major, 44.

Per confeccionar nuviatges,
calsotets y camisolas,
ara 's venen unes máquinas
que 's pot dir que ciesen solas.

Máquinas de varias clases
dels sistemes mes segurs,
á deu rals cada semana
sense enganyar á ningú.

SERRA MOYANO.—Quincalla.

¡Noyas que no teniu pares!
¡Pares que no teniu fills!
si volen mostrà un recor
als que descansen tranquil,
trovaran creus y coronas
y medallons molt bonichs
per enjoyar las fossanas
dels que un dia foren vius.

Cocas bonas ab llirons
y mauradas ab acert,
se fan per pochs patacons
Segarra.—Forn del Albert.

Hostal nou de la Redola.
Pel mòdich preu de dos rals
se dona pa y butifarria
y també un bon estufat.

Si volen un trage bò
y fet ab puntualitat
vagin a casa 'n Cardús
que 'ls deixa que ni pintats.

La pobreta Romualda,
l' altre dia al balconet,
feyà festas á un gatet
tenintlo sobre la fa da.
Yé sábeu lo resultat
de tan sensilla humorada?
—Ara 'l novio la deixada
perque diu que agafa 'l gat.

XANFAINA.

Salucions á la XANFAINA del número passat.

XARADA 1.a.—Cri-a-tu-ra.

id. 2.a.—Ma-qui-na.

MUDANSA.—Pau, tau, cau, jau.

CONVERSA.—Teresa.

LOGOGRIFO.—Cartera,

MUDANSA.

Veus Manel com t' ho vaitj dir
que al tot Pep posat ab i
no 'l voldria la Sió,
que voldria al tot ab o?
puig si es pobre, no es gens dú
com aquell tot ab la u.

NAP.

XARADA.

Un pillet caigué de prima
al anar dos á robar
y 'l gran trompi que va darse
fou lo preu de la total.

GEROGLIFICH.

LO

Jener, Mars, Agost

qui

EE LO

Febrer

UN ILERGETA.

(Las solucions en lo pròxim número.)

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Serafí Barletta: Aquesta vegada já va millor pero encara no roda prou llatí; veurem si llimat podrá aprofitarse. Vagi seguint que la tercera es la que val.—Un Europeo: Voste no ho cal dir: bò. Ja sab que l' estimam.—Coix Estrafalari—Publicarém lo *trenca caps* y prenem bona nota de l' seu oferiment: ja sab que "l bou per la banya...."

LLEIDA.—IMP. DE J. SOL TORRENS: